ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο **Πάνος Γιακουμίδης**

Η απόφαση του ελληνικού λαού είναι πρόσφατη και απολύτως σεβαστή. Αλλά δεν έχει μονόπλευρη ανάγνωση. Δε μπορούμε δηλαδή (εκτός από τα κατεστημένα ΜΜΕ, τα κόμματα του κεφαλαίου και του μνημονιακού μονόδρομου) να πούμε ότι τα πληττόμενα κοινωνικά στρώματα, οι εργαζόμενοι, οι νέοι της χώρας χαρακτηρίζονται από μαζοχισμό και επιθυμούν τη συνέχιση της υποβάθμισης της ζωής τους, στηρίζοντας τις δυνάμεις του μνημονίου! Η ωμή αλήθεια είναι ότι η σύνθεση της νέας βουλής είναι βαθύτατα μνημονιακή. Αλλά παράλληλα είναι και βαθύτατα «φιλοευρωπαϊκή». Δηλαδή αν δεν θέλουμε να στηρίζουμε τη πραγματικότητα στην υπόθεση του μαζοχισμού της κοινωνίας, πρέπει να αναγνωρίσουμε καθαρά ότι οι πολίτες ψήφισαν «φιλοευρωπαϊκά»! Αυτό σημαίνει ότι προτίμησαν την «ασφάλεια» και τη «σταθερότητα» του «ευρωπαϊκού προσανατολισμού» που τους προσφέρουν τα κόμματα του συστήματος με τον ΣΥΡΙΖΑ ως πάλαι ποτέ κόμμα της Αριστεράς, να έχει διαδραματίσει καθοριστικό ρόλο σε αυτό. Ο λαός δηλαδή μέχρι στιγμής είναι πεισμένος ότι ναι μεν επιλέγει (όπως φάνηκε από το εκλογικό αποτέλεσμα) να ακολουθηθεί ο μνημονιακός δρόμος αλλά διασφαλίζεται παράλληλα η «σταθερότητα και η ευρωπαϊκή προοπτική» της χώρας και μάλιστα με καινούργιο και «άφθαρτο» διαχειριστή τον ΣΥΡΙΖΑ. Απολύτως σεβαστή επιλογή. Η πραγματικότητα όμως, στο άμεσο προσεχές διάστημα, μόνο από σταθερότητα δε θα χαρακτηριστεί!

Βάση όλων αυτών που ισχυρίζομαι δεν είναι κάποια αόριστα λόγια για «δικαιοσύνη, αξιοπρέπεια, κερδίζουμε το μέλλον» που έλεγε προεκλογικά ο ΣΥΡΙΖΑ αλλά όλα αυτά τα προαπαιτούμενα συγκεκριμένα βάρβαρα –άθλια μέτρα που εμπεριέχονται στο 3ο μνημόνιο που έχει ήδη συμφωνηθεί από τρόικα-κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ με την ευγενική υποστήριξη όλου του μνημονιακού αστικού φάσματος, ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ-ΠΟΤΑΜΙ-Εν. Κεντρώων. Πρόκειται να καταστραφούν σπίτια, οικογένειες, να πεταχτούν στην ανεργία κι άλλοι συμπολίτες μας, να μειωθεί κι άλλο το επίπεδο διαβίωσης των εργαζομένων, να μεταναστεύσουν κι άλλοι νέοι, να διευρυνθεί κι άλλο ο εργασιακός μεσαίωνας! Οπότε η

όποια σταθερότητα πλασάρεται μετά την εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ και την ανάδειξη μιας καθαρά μνημονιακής νέας βουλής ,την επόμενη κιόλας μέρα η εικόνα αυτή θα αρχίσει να γκρεμίζεται μπροστά στο αντίκρισμα μιας πραγματικής αστάθειας και επισφάλειας που θα χαρακτηρίζει πλέον τις ζωές μας.

Επομένως μπροστά στα συντρίμμια που θα αφήσει ο νέος μνημονιακός οδοστρωτήρας στην ελληνική κοινωνία, αναγκαστικά θα βγουν και νέα χρήσιμα συμπεράσματα από στρώματα της κοινωνίας και μπροστά στα νέα αδιέξοδα που είναι βέβαιο ότι θα μας οδηγήσουν οι πολιτικές των αστικών-μνημονιακών κομμάτων, σίγουρα θα έχουμε προώθηση της συνείδησης σε σημαντικό κομμάτι του ελληνικού λαού. Θα δημιουργηθεί συνεπώς στο άμεσο μέλλον (χρονικά δε μπορεί κανείς να εκτιμήσει επακριβώς) ένα κενό πολιτικής έκφρασης ενός ριζοσπαστισμού που θα αναδύεται σταδιακά στην ελληνική κοινωνία βλέποντας τα αδιέξοδα της συνεχιζόμενης μνημονιακής λαίλαπας. Να έχουμε στο νου μας, κάτι που επιβεβαιώθηκε πρόσφατα στο εκλογικό αποτέλεσμα, ότι έχει σχεδόν παγιωθεί πλέον σαν κάτι «αντισυστημικό» η νεοναζιστική-φασιστική Χρυσή Αυγή και καταλαμβάνει στις τελευταίες εκλογικές αναμετρήσεις σταθερά την 3η θέση. Σε αυτό το κενό λοιπόν και με τη Χ.Α. να παραμονεύει ως κάτι «αντισυστημικό» οι δυνάμεις της επαναστατικής Αριστεράς πρέπει να βρεθούν, να συζητήσουν, να οργανωθούν και να δράσουν επιτακτικά από κοινού.

Στη πρόσφατη εκλογική μάχη οι δυνάμεις της επαναστατικής Αριστεράς πέταξαν προκλητικά και ανεύθυνα την ιστορική ευκαιρία να συγκροτήσουν τουλάχιστον ένα εκλογικό μέτωπο ώστε να υπάρχει μια στοιχειώδης εκπροσώπηση στη νέα υπερμνημονιακή βουλή που θα αναδεικνύει και θα υπερασπίζεται τα συμφέροντα των εργαζομένων και της κοινωνικής πλειοψηφίας. Θα πει κανείς ότι οι επαναστατικές αλλαγές δε γίνονται μέσα από αστικά κοινοβούλια ή δεν έρχονται μέσα από εκλογές. Θα συμφωνήσω απόλυτα. Πρέπει όμως η επαναστατική-κομμουνιστική Αριστερά που θέλει πραγματικά κι όσο πιο άμεσα γίνεται να ανατρέψει αυτό το σάπιο σύστημα που λέγεται καπιταλισμός, να αρπάζει κάθε ευκαιρία που της δίνεται(άρα και μέσα από τις εκλογικές μάχες, αναγνωρίζοντας τα όρια αυτών) για να υπερασπιστεί τολμηρά και καθαρά τα συμφέροντα της σύγχρονης εργατικής τάξης, του σύγχρονου προλεταριάτου και να προωθεί την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος.

Μιλώντας, λοιπόν, για αυτήν την Αριστερά που θέλει και έχει ξεκάθαρο στόχο την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και την οικοδόμηση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας στην Ελλάδα αλλά και διεθνώς, οι δύο αντικειμενικά κύριοι πόλοι αυτής της Αριστεράς είναι η «Λαϊκή Ενότητα» και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Παθογένειες υπάρχουν και στους δυο προαναφερθέντες πολιτικούς σχηματισμούς αλλά στην Αριστερά πρέπει να μάθουμε να τις ξεπερνάμε βάζοντας πάνω απ’όλα τα συμφέροντα των εργαζομένων και της κοινωνίας. Δε θα είναι

καθόλου εύκολο καθώς υπάρχουν ιστορικές διαδρομές, μνήμες, προκαταλήψεις που δεν αφήνουν να διαμορφωθεί μια ειλικρινής συνεννόηση και κοινή δράση. Αλλά πρέπει να επιμείνουμε αυτά να ξεπεραστούν αν θέλουμε πραγματικά να υπερασπιστούμε τα εργατικά-λαϊκά συμφέροντα, το μέλλον της νέας γενιάς και να οικοδομήσουμε μια άλλη κοινωνία των ανθρώπινων αναγκών έναντι του κέρδους των λίγων, της πραγματικής ανάπτυξης της ανθρωπότητας έναντι της ανάπτυξης των απανταχού καπιταλιστών.

Η Αριστερά αυτή θα πρέπει να διακατέχεται από ένα ξεκάθαρο-κρυστάλλινο μεταβατικό πρόγραμμα αντικαπιταλιστικής ανατροπής που δε θα χαρακτηρίζεται από μισόλογα, ατολμίες, προγραμματικές ασάφειες και πισωγυρίσματα όπως το πρόγραμμα της ΛΑ.Ε. που μιλάει για έξοδο απ' το ευρώ, αλλά δημοψήφισμα για τη παραμονή στην ΕΕ, διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους του χρέους (γιατί όχι όλου;),δίνει υπερβολικά έντονη και κουραστική έμφαση στο δίλλημα μνημόνιο-αντιμνημόνιο χωρίς εν τέλει να καταλήγει στην ουσιαστική αιτία του προβλήματος που είναι το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής και οι κρίσεις που διαχρονικά το χαρακτηρίζουν. Δεν πρέπει να χαρακτηρίζεται η επαναστατική-κομμουνιστική Αριστερά από αρχηγοκεντρισμούς, προσωπολατρίες και γραφειοκρατικές διαδικασίες. Τέτοια φαινόμενα αντικρίσαμε στο σύντομο μέχρι στιγμής βίο της ΛΑΕ, με το Π. Λαφαζάνη να ανακηρύσσεται πρόεδρος της ΛΑΕ χωρίς αυτό να προκύπτει από πουθενά, χωρίς καν να έχουν συγκροτηθεί όργανα βάσης ή να τοποθετούνται αυθαίρετα άτομα σε εκτελεστικές θέσεις, να συγκροτούνται ψηφοδέλτια με κλειδωμένες τις εκλόγιμες θέσεις κλπ. Όλα αυτά τα στοιχεία είναι άσχετα και εχθρικά προς μια επαναστατική Αριστερά που θέλει και πρέπει να διακατέχεται από πλήρη εσωτερική δημοκρατία, με συνελεύσεις και άμεσα και οποιαδήποτε στιγμή ανακλητές εκλεγμένες επιτροπές ανά γειτονιά, εργατικό χώρο ή εκπαιδευτικό τομέα. Επίσης η επαναστατική Αριστερά που θέλει πραγματικά να γκρεμίσει το σάπιο βάρβαρο καπιταλιστικό μοντέλο παραγωγής δε μπορεί παρά να διακατέχεται από ενωτική προσέγγιση και δράση και όχι να τραβάει το δικό της σεχταριστικό «αυτόνομο» δρόμο.

Τέτοια φαινόμενα έχουμε δει στο παρελθόν από δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ όχι μόνο σε εκλογικό επίπεδο αλλά κυρίως σε κινηματικό, σε επίπεδο βάσης. Πρέπει να κατανοήσουμε πια ότι κανείς δε περισσεύει κι ότι στη δύσκολη πορεία που έχουμε μπροστά μας για να δημιουργήσουμε τους όρους ανατροπής της εξουσίας του κεφαλαίου πρέπει να συμπεριλάβουμε το σύνολο σχεδόν των επαναστατικών δυνάμεων. Εγκληματικό λάθος, επίσης, είναι να κατεβαίνεις, ειδικά στις σημερινές συνθήκες βαρβαρότητας, αυτόνομα σε εκλογικές μάχες όπως πράττει επανηλλειμένα η ΟΚΔΕ τα τελευταία χρόνια πιστεύοντας μάλιστα ότι έτσι παλεύεις για μια ενωτική επαναστατική Αριστερά! Και μάλιστα να σπέρνεις τις αυταπάτες ότι με τη ψήφο στην ΟΚΔΕ, παλεύεις για κυβέρνηση των εργαζομένων!

Λοιπόν.

Απαιτείται από όλους να δείξουμε τη μέγιστη σοβαρότητα και υπευθυνότητα που χρήζει η εποχή μας. Η μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να μας πήγε πίσω(όπως είχε προβλεφθεί από αρκετούς) σε ότι αφορά τις διεκδικήσεις του εργατικού κινήματος αλλά δίνει χώρο στη συνείδηση της κοινωνίας να προχωρήσει ένα βήμα παραπέρα. Και εδώ θα έρθει να παίξει το ρόλο του ο ενιαίος φορέας της επαναστατικής Αριστεράς. Να κατανοήσουμε και να κατανοήσουν τα εργατικά και λαϊκά στρώματα ότι με τους λύκους της ΕΕ δε διαπραγματεύεσαι αλλά παλεύεις να τους ανατρέψεις. Ότι μέσα στο ευρώ και στα πλαίσια που σου επιβάλλει η ΕΕ δε θα μπορέσουν ποτέ να «ανασάνουν» οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι νέοι της χώρας. Δε θα μπορέσει ποτέ να χτιστεί μια οικονομία υγιείς, πραγματική, στέρεη που θα εξυπηρετεί και θα ελέγχεται απευθείας από το λαό. Ότι το χρέος δε πρέπει σε καμία περίπτωση να πληρωθεί διότι είναι βαθύτατα ταξικό και εξυπηρετεί αποκλειστικά και μόνο τους διεθνείς τοκογλύφους, ντόπιους και ξένους τραπεζίτες και καπιταλιστές. Δηλαδή ότι δεν αναγνωρίζουμε το χρέος αυτών που το δημιούργησαν!

Το πρόγραμμα που προπαγανδίζεται στους κόλπους των οργανώσεων της επαναστατικής Αριστεράς είναι πάνω-κάτω το ίδιο και μιλάει για εθνικοποιήσεις στην οικονομία και για έλεγχο και διαχείριση της από τη κοινωνία και τους εργαζόμενους. Οι οργανώσεις αυτής της Αριστεράς πρέπει να κάτσουν στο ίδιο τραπέζι, να συζητήσουν, ν’ αφήσουν στην άκρη παθογένειες ώστε να δημιουργηθεί από τα κάτω με δημοκρατικές διαδικασίες βάσης ένας ενιαίος φορέας της επαναστατικής Αριστεράς. Ο νέος ενιαίος επαναστατικός αριστερός φορέας θα πρέπει οπωσδήποτε να έχει το βλέμμα του στις ευρωπαϊκές και διεθνείς εξελίξεις και ιδιαίτερα στα κινήματα που αναπτύσσονται στις διάφορες χώρες και όπου μπορεί να αναπτύσσει διαύλους επικοινωνίας και δομές αλληλεγγύης μεταξύ των λαϊκών-εργατικών στρωμάτων των διαφόρων χωρών.

Μόνο η εξάπλωση των επαναστατικών διαδικασιών σε πανευρωπαϊκό αλλά και παγκόσμιο επίπεδο θα οδηγήσουν στο καθοριστικό ξήλωμα του καπιταλιστικού συστήματος στην Ελλάδα και στις υπόλοιπες χώρες όπου οι εργαζόμενοι και η κοινωνία βάλλονται από τη βαρβαρότητα των αστικών οικονομικών επιλογών λιτότητας. Συνεπώς δεν υπάρχει πιο πραγματικά φιλοευρωπαϊκή δύναμη από μια διεθνιστική επαναστατική Αριστερά που παλεύει για το τσάκισμα των βάρβαρων πολιτικών της ΕΕ και της ίδιας της ΕΕ που δεν είναι τίποτε άλλο από μια «ένωση» των ευρωπαίων καπιταλιστών και τοκογλύφων.

Σε εθνικό επίπεδο, οι δυνάμεις της επαναστατικής Αριστεράς θα πρέπει επειγόντως το επόμενο διάστημα να σταθούν μαχητικά και με κάθε κόστος αλληλέγγυες προς τους

εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα που θα χτυπηθούν βάρβαρα από την εφαρμογή των μνημονίων. Πρέπει να υπάρχει συνεχής δράση σε εργατικούς χώρους, σωματεία, γειτονιές, εκπαιδευτικούς τομείς ώστε να οργανωθούν ισχυρές αντιστασιακές δομές αλληλεγγύης και κινητοποιήσεις που θα σταματάνε τη μνημονιακή λαίλαπα και θα υπερασπίζονται εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα. Θα πρέπει επιτακτικά να υπάρξει πιο μαχητική αντιφασιστική δράση ενάντια στο ναζιστικό μόρφωμα της Χρυσής Αυγής και η επαναστατική Αριστερά θα πρέπει να πρωτοστατήσει στο χτίσιμο μαζικών αντιφασιστικών δομών που θα αποκαλύπτουν διαρκώς και εμφατικά τον βαθύτατα συστημικό ρόλο της Χρυσής Αυγής.

Τώρα είναι η ώρα και το ιστορικό καθήκον για τις οργανώσεις της επαναστατικής Αριστεράς, τη ΛΑΕ, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τις λοιπές οργανώσεις της μαρξιστικής Αριστεράς να διαμορφώσουν από κοινού, από τα κάτω και δημοκρατικά το νέο ενιαίο φορέα της επαναστατικής Αριστεράς που έχουν ανάγκη οι εργαζόμενοι και η κοινωνική πλειοψηφία. Μπροστά στη νέα βαρβαρότητα που έρχεται έχουμε την υποχρέωση να παραμερίσουμε διαφορές, εγωισμούς, παθογένειες, ατολμίες και να φερθούμε με υπευθυνότητα και σοβαρότητα προς τα συμφέροντα της σύγχρονης εργατικής τάξης και των στρωμάτων που βάλλονται συνεχώς. Διότι τη τελευταία λέξη δεν την είπαμε ακόμα. Στο μέλλον θα δοθούν μεγάλοι εργατικοί και κοινωνικοί αγώνες των οποίων η επιτυχία θα κριθεί από την ύπαρξη ή μη επαναστατικού υποκειμένου.